

Kinderfeestje

Verslag van een waargebeurde geschiedenis

Bas was jarig, maar hij wou geen feestje en dat gaf een probleem want wat doe je met een kind dat geen verjaarsfeestje wil?

Bas had gezegd: 'Ik wil alleen nog maar werreke...' en toen was zijn moeder op het idee gekomen om dan een 'werkfeestje' te geven, waarna ze bij mij om hulp kwam vragen, en Bas kwam mee.

Ik had er eerst geen zin in, en Bas deed ook wel een beetje moeilijk, maar hij kende mij goed en zijn moeder had gezegd dat ik misschien wel iets spannends kon verzinnen. Dus verzonnen wij samen iets dat HARD WERKEN betekende: **emalleren**.

Dat had hij nog nooit gedaan want hij was pas negen jaar (bijna tien, dus!) en ik legde er de nadruk op dat het echt ERG MOEILIK WAS, niet alleen voor hem, maar ook voor zijn vriendjes en vriendinnetjes. Dat haalde hem over de streep.

We hebben lang gepraat over wat we zouden gaan maken. Bas zei dat POKEMON wel leuk zou zijn, maar dat de meisjes dan wel iets anders zouden willen want die speelden daar niet zo veel mee. Het moest wel iets worden dat ze om hun nek kunnen hangen, vond Bas. Dus met Pokemon in het achterhoofd en bloemetjes en hartjes voor de meisjes in reserve begon ik het feestje dat geen feestje was te plannen.

Eerst werden afspraken gemaakt met de ouders.

1. Allemaal samen komen, zodat ik maar één keer open hoefde te doen.
2. Bas' Pappa en Mamma zouden meekomen om de helpende hand te bieden.
3. Aan de ouders van de vriendjes zouden zij vragen om te kinderen in oude kleren te laten komen.
4. Traktaties alleen voordat we zouden beginnen, en halverwege als ik daartoe het sein gaf. Limonade uit kleine pakjes met een rietje.
5. Bas' Pappa zou sjablonen maken van Pokemon figuren, van plastic 'sheets'.

Natuurlijk moest ikzelf ook voorbereidingen treffen:

1. Ronde plakken koper gezaagd, en daarin twee gaten gemaakt voor de ringen waar de hangers aan moesten hangen.
2. Nylon koordjes gekocht in vrolijke kleurtjes.
3. Genoeg metalen ringen gemaakt waar het koord makkelijk doorheen kon.
4. De koperen plakken schoongemaakt zodat de kinderen er meteen aan konden beginnen.
5. Werkplekken klaargemaakt: kranten op de tafels gelegd; daarop werkplankjes, kleine potjes met contra-email en een beetje email-lijm. Verder bij iedere plaats wat schoon papier, twee latjes om het werk op te leggen en een penseel om de lijm op de onderkant van het werkstuk aan te brengen.

Toen de kinderen binnenkwamen hebben we eerst het atelier bekeken. Er werden zowaar vragen gesteld, zo van: 'Hoe hebt U dat gedaan?' of 'Bent U hier iedere dag?', en 'Hebt U vaak kinderclubjes, juf?' Daarna heb ik een kort verhaaltje verteld over het emalleren, op kinderen afgestemd, zo van: die oven is wel tien keer zo warm als de oven waar jullie moeders koekjes in bakken. Niet aankomen dus! Ik stelde ook enkele vragen, zoals: 'Als jullie thuis een klein broertje of zusje hebben en er is een trap, is dat dan gevaarlijk?' Dat bleek niet zo te zijn, want als er een trap was dan was er óók een traphekje. Daar wilde ik nu juist naar toe. Ik heb een cirkel aangewezen met de oven als midelpunt, en ik heb verteld dat die cirkel een door mij verzonden hekje was waar ze niet doorheen mochten. Dat imaginaire hekje bleek later perfect te werken! Daarna kregen alle kinderen een lekker stuk taart en een kartonnetje limonade en ondertussen hebben we gepraat over hun lievelingskleuren. Bij de jongens waren dat de primaire kleuren, de meisjes kozen voor roze en lila.

Na de taart heb ik uitgelegd waarom we zouden beginnen met het emalleren van de achterkanten van de hangers en ik heb hen voorgedaan hoe je de contra email moest aanbrengen. Ik moet eerlijk zegen dat ik zelden zulke aandachtige leerlingen heb gehad.

Toen alle achterkanten voorzien waren van contra email, hebben de ouders van Bas en ik de kinderen geholpen om hun hangers voorzichtig om te draaien zodat nu de goede kant boven lag, rustend op de twee stokjes. Daarna kreeg iedereen een potje opake email in de genoemde lievelingskleur en een zeefje waarmee het emailpoeder op de bovenkant kon worden gestrooid. Toen kwamen de minuten van de waarheid.: één voor één gingen de hangers de oven in. Ik zette daarbij mijn speciale didymium

veiligheidsbril op. Die bril moesten ze eerst natuurlijk wel allemaal even op hun eigen neus zetten en dat gaf natuurlijk veel commentaar. Het is dan ook niet niks, zo'n bril met echte gouden glazen op je neus... Toen alle werkjes in de oven waren geweest maakten de kinderen allemaal zelf de randen van de hangers schoon met de slijpsteen.

Het was inmiddels weer tijd voor een korte pauze, en omdat het lekker weer was gingen we met ons allen naar het dakterras.

Mijn atelier is gevestigd in een voormalige school. Daar was vroeger een speelplaats voor de lagere klassen op de begane grond (dat is nu de bloementuin waar ik op uitkijk), terwijl er boven een hele speciale speelplaats was voor de 'groten', met een schuin geplaatst veiligheidshek langs de rand van het dakterras. Daar gingen we naartoe. Uitkijkend over de stad was het daar spannend vertoeven. De limonade smaakte uitstekend, het verjaarslied werd gezongen, maar toch kwam al gauw de vraag: 'Gaan we nou weer verder?'

Bas' pappa had zijn huiswerk goed gedaan en er was keuze uit diverse Pokemon figuren zodat de jongens al weer snel aan het werk waren. En Bas had het goed gezien: de meisjes gingen liever aan de gang met bloemetjes en harten...

Het was vijf uur voor we er erg in hadden, maar de hangers waren klaar en hingen om de halzen. Nog even op de foto, en dan naar huis.

Iedereen had duidelijk genoten, ikzelf misschien nog het meest. Ik vond het ook leuk dat enkele van de kinderen tijdens het volgende weekend met hun ouders op de Open Atelier Dagen langs kwamen en verslag deden, zo van: hier heb ik gezeten en daar staat de oven. En dat heeft de juf helemaal zelf gemaakt... Eén ouder die de oven van dichtbij wilde bekijken werd door zoonlief teruggefloten: 'Daar mag je niet komen, daar staat het ovenhekje...'

(Eerder gepubliceerd in 'Email', 2001 #6)